

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 17 marca 1973 r.

Nr 8

TREŚĆ:
Poz.:

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

- 61 — z dnia 2 marca 1973 r. w sprawie dodatków dla sędziów delegowanych do pracy w Ministerstwie Sprawiedliwości 97
- 62 — z dnia 2 marca 1973 r. w sprawie wynagrodzenia pracowników Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i jego oddziałów 98

OŚWIADCZENIA RZĄDOWE:

- 63 — z dnia 14 lutego 1973 r. w sprawie uczestnictwa szeregu państw w Międzynarodowej konwencji telekomunikacyjnej, sporządzonej w Montreux dnia 12 listopada 1965 r. 98
- 64 — z dnia 14 lutego 1973 r. w sprawie uczestnictwa Fidżi w Konwencji o ujednostajnieniu niektórych przepisów dotyczących zderzeń wraz z Protokołem podpisania i Konwencji o ujednostajnieniu niektórych przepisów dotyczących niesienia pomocy i ratownictwa morskiego wraz z Protokołem podpisania, sporządzonych w Brukseli dnia 23 września 1910 r., oraz w Konwencji międzynarodowej o ujednostajnieniu niektórych zasad dotyczących konosamentów, sporządzonej w Brukseli dnia 25 sierpnia 1924 r. 99
- 65 — z dnia 14 lutego 1973 r. w sprawie uczestnictwa szeregu państw w Układzie o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, sporządzonym w Moskwie, Waszyngtonie i Londynie dnia 1 lipca 1968 r. 99
- 66 — z dnia 14 lutego 1973 r. w sprawie przystąpienia Indonezji i Kuby do Konwencji o przywilejach i immunitetach organizacji wyspecjalizowanych, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 21 listopada 1947 r. 99

61

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 marca 1973 r.

w sprawie dodatków dla sędziów delegowanych do pracy w Ministerstwie Sprawiedliwości.

Na podstawie art. 5, art. 8 ust. 2 i art. 10 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Sędziom sądów powszechnych i sądów ubezpieczeń społecznych delegowanym do pełnienia czynności w Ministerstwie Sprawiedliwości (łącznie z Centralnym Zarządem Zakładów Karnych) przysługuje na czas delegacji zamiast dodatku funkcyjnego dodatek specjalny przewidziany w załączniku nr 2 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1964 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników ministerstw i urzędów centralnych (Dz. U. z 1964 r. Nr 29, poz. 185, z 1969 r. Nr 7, poz. 59 i Nr 14, poz. 101 oraz z 1972 r. Nr 55, poz. 369) według stawek:

Lp.	Funkcja	Stawka dodatku specjalnego
1	Dyrektor departamentu (biura, gabinetu, zespołu)	6—1
2	Wicedyrektor departamentu (biura, gabinetu, zespołu), doradca ministra, główny specjalista poza departamentem (biurem, gabinetem, zespołem)	7—2

Lp.	Funkcja	Stawka dodatku specjalnego
3	Naczelnik samodzielnego wydziału, główny specjalista w departamencie (biurze, gabinecie, zespole)	8—3
4	Naczelnik wydziału, starszy specjalista, starszy radca prawny, wizytator	10—4
5	Specjalista, radca prawny	12—5
6	Starszy radca	14—6

2. W wyjątkowych wypadkach dodatek specjalny może być przyznany również asesorowi sądowemu w wysokości przewidzianej w tabeli wymienionej w ust. 1 pod lp. 6.

§ 2. W okresie pobierania dodatku specjalnego nie przysługują sędziemu żadne inne dodatki z wyjątkiem dodatku za wysługę lat.

§ 3. W zakresie dodatków specjalnych mają odpowiednie zastosowanie przepisy § 2 ust. 2, § 4 ust. 1 oraz

§§ 8, 10 i 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1964 r. w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników ministerstw i urzędów centralnych (Dz. U. z 1964 r. Nr 29, poz. 185, z 1969 r. Nr 7, poz. 59 i Nr 14, poz. 101 oraz z 1972 r. Nr 55, poz. 369).

§ 4. Pracownicy wymienieni w § 1 mają prawo do nagród w wysokości i na zasadach przewidzianych w § 13 rozporządzenia wymienionego w § 3.

§ 5. Z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc § 10a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

12 maja 1959 r. w sprawie uposażenia sędziów, członków Biura Orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz asesorów i aplikantów sądowych (Dz. U. z 1959 r. Nr 31, poz. 184, z 1961 r. Nr 57, poz. 316, z 1963 r. Nr 44, poz. 246, z 1964 r. Nr 38, poz. 241 i z 1966 r. Nr 35, poz. 213).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1973 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

62

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 2 marca 1973 r.

w sprawie wynagrodzenia pracowników Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i jego oddziałów.

Na podstawie art. 5, art. 8 ust. 2 i art. 10 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych (Dz. U. Nr 7, poz. 39) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do pracowników zatrudnionych w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych stosuje się przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 lipca 1964 r. w sprawie ustalenia tabeli stanowisk, kwalifikacji i uposażeń pracowników ministerstw i urzędów centralnych (Dz. U. z 1964 r. Nr 29, poz. 185, z 1969 r. Nr 7, poz. 59 i Nr 14, poz. 101 oraz z 1972 r. Nr 55, poz. 369).

§ 2. 1. Do pracowników zatrudnionych w oddziałach terenowych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stosuje się przepisy o wynagrodzeniu pracowników oddziałów wojewódzkich Państwowego Zakładu Ubezpieczeń.

2. Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych dostosuje przepisy, o których mowa w ust. 1, do struktury organiza-

cyjnej oddziałów terenowych Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

§ 3. Traci moc rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 23 sierpnia 1966 r. o zastosowaniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie ustalenia stanowisk, kwalifikacji i uposażenia pracowników prezydiów rad narodowych do pracowników oddziałów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 1966 r. Nr 36, poz. 223 i z 1971 r. Nr 35, poz. 309).

§ 4. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Pracy, Płac i Spraw Socjalnych i Ministrowi Finansów.

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1973 r., z wyjątkiem przepisu § 1, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1973 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

63

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 14 lutego 1973 r.

w sprawie uczestnictwa szeregu państw w Międzynarodowej konwencji telekomunikacyjnej, sporządzonej w Montreux dnia 12 listopada 1965 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z art. 18 ust. 1 lub art. 19 ust. 1 Międzynarodowej konwencji telekomunikacyjnej, sporządzonej w Montreux dnia 12 listopada 1965 r. (Dz. U. z 1969 r. Nr 15, poz. 108), następujące państwa złożyły swoje dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia do tej konwencji:

Sultanat Omanu	dnia 28 kwietnia	1972 r.,
Jemeńska Republika		
Arabska	dnia 12 maja	1972 r.

z oświadczeniem, że Rząd Jemeńskiej Republiki Arabskiej zastrzega sobie prawo podjęcia wszelkich środków, które może uznać za konieczne dla ochrony swoich interesów, w przypadku gdyby poszczególni Członkowie lub Członkowie Stowarzyszeni w jakikolwiek sposób nie przestrzegali postanowień niniejszej

konwencji albo gdyby zastrzeżenia złożone przez takiego Członka lub Członka Stowarzyszonego zagroziły działalności służb telekomunikacyjnych Jemeńskiej Republiki Arabskiej,

Państwo Zjednoczonych Emiratów Arabskich . . .	dnia 12 października	1972 r.,
Gwatemala	dnia 12 października	1972 r.,
Filipiny	dnia 1 listopada	1972 r.,
Chińska Republika Ludowa	dnia 16 listopada	1972 r.

Na podstawie art. 18 ust. 3 lub art. 19 ust. 2 powyższej konwencji weszła ona w życie w stosunku do wyżej wymienionych państw w dniu złożenia dokumentów ratyfikacyjnych lub dokumentów przystąpienia.

Minister Spraw Zagranicznych: *S. Olszowski*